

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/43/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119388220
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:6119388220.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubica Spálová a sudkýň JUDr. Andrea Dudášová a JUDr. Dominika Horváthová, v spore žalobcu: A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, adresa D. E. D. F., G. XXX/X, zastúpeného splnomocnencom: AK-KRUPA s.r.o., so sídlom Nové Mesto nad Váhom, Hurbanova 1, proti žalovanému: H. I. J., nar. XX.X.XXXX, adresa G., H. XXXX/XX, zastúpenému advokátom: Mgr. Dávid Štefanka, so sídlom, Bratislava - mestská časť Lamač, Povožnícka 18, o zaplatenie 58.664,67 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti výroku II. a III. rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 14. septembra 2022, č.k. 19C/1/2020-220, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch II. a III. **p o t v r d z u j e .**

II. Žalovanému **p r i z n á v a** voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom prvoinštančný súd výrokom I. konanie v časti o zaplatenie sumy 2.562,30 eura s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 2.562,30 eura od 01.09.2019 do zaplatenia zastavil, výrokom II. vo zvyšku žalobu zamietol a výrokom III. o trovách konania rozhodol tak, že žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Rozhodnutie súd odôvodnil právne na základe aplikácie ust. § 657, § 451 ods. 1 a 2 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 144, § 145 ods. 2, § 146 ods. 1, § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 a § 262 ods. 1 a 2 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

3. Žalobca sa žalobou domáhal zaplatenia sumy 58.664,67 eur s príslušenstvom na tom skutkovom základe, že pohľadávka vznikla titulom jednotlivých bezúročných zmlúv o pôžičke, na základe ktorých žalobca ako veriteľ poukázal v období od 21.4.2017 do 24.5.2019 na bankový účet žalovaného ako dlžníka celkovo sumu vo výške 58.664,67 eur. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že na základe pracovnej zmluvy zo dňa 31.10.2016 uzavretej medzi žalovaným ako zamestnancom na jednej strane a spoločnosťou Pharmabon s.r.o. ako zamestnávateľom na strane druhej, vznikol žalovanému pracovný pomer od 1.11.2016 na dobu určitú do 31.10.2017 so skúšobnou dobou 3 mesiace, pracovné zaradenie: manažér budov a nebytových priestorov/Property manager. Dňa 8.9.2017 bola medzi zamestnancom a zamestnávateľom uzavretá Dohoda o zmene pracovnej zmluvy na základe ktorej sa pracovný pomer dohodol na dobu neurčitú. Žalovaný vykonával prácu v Juhoafrickej republike, kde prvýkrát odcestoval dňa 20.11.2016. V období od 21.4.2017 do 24.5.2019 žalobca poukázal na bankový účet žalovaného finančné prostriedky v celkovej výške 58.664,67 eur. Dňa 26.6.2019 sa zamestnanec a zamestnávateľ dohodli na skončení pracovného pomeru ku dňu 31.8.2019. Sporné bolo, či poukázané finančné prostriedky žalovanému boli poukázané titulom pôžičky, ktorú skutočnosť tvrdil

žalobca. Žalobca zároveň žiadal v prípade nepreukázania poskytnutia pôžičky, finančné prostriedky žalovaným vrátiť titulom vydania bezdôvodného obohatenia, nakoľko v takom prípade by sa jednalo zo strany žalovaného o majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu. Žalovaný poprel poskytnutie pôžičky žalobcom, tvrdil, že finančné prostriedky boli poukázané titulom: doplatkov k výplatu vo výške 39.000,- eur, keď opakovane sa ústne dohodli na zvýšení platu; preplatenia nákladov spojených so služobnými cestami vo výške 2.562,30 eur (v priebehu konania v tejto časti žalobcom späťvzaté); 15% provízie zo zisku z poľovačiek za rok 2018 vo výške 12.102,37 eur; odmeny za vybavenie poisťného plnenia za zhorený dom v A. A. B. vo výške 5.000,- eur.

4. Po vykonanom dokazovaní a na základe zisteného skutkového stavu veci súd prvej inštancie dospel k skutkovým zisteniam, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, nepreukázal uzavretie zmluvy o pôžičke so žalovaným. Žalobca tvrdil, že zmluva o pôžičke nebola uzavretá písomne, žalovaný niekedy začiatkom roku 2017 pri osobnom stretnutí so žalobcom (v objekte na ul. G. X, D. E. D. F.) požiadal žalobcu o poskytnutie peňažnej pôžičky, ktorej výška bola určená len rámcovo do maximálnej sumy cca 70.000,- eur, ktorú mal poskytnúť žalovanému vo viacerých nepravidelných splátkach rozvrhnutých na obdobie približne troch rokov podľa potrieb žalovaného, ako aj podľa možností žalobcu. Toto tvrdenie žalobcu žalovaný poprel. Na preukázanie svojho tvrdenia žalobca navrhol vypočuť svedka H. A. K., ktorý mal byť prítomný pri osobnom stretnutí žalovaného so žalobcom a ktorý vo svojej výpovedi pred súdom uviedol: „Viem o tejto pôžičke, vznikla niekedy začiatkom roku 2017, pravdepodobne vo februári dohodou medzi I. C. a p. J. o tom, že mu poskytne nie presne identifikovanú sumu....“. Podľa názoru súdu z výpovede svedka H. K. vôbec nevyplýva, že bol prítomný pri tom, keď sa mal žalobca a žalovaný dohodnúť na poskytnutí pôžičky. Jeho tvrdenie, že vie o pôžičke nie je teda priamym dôkazom o uzavretí pôžičky medzi žalobcom a žalovaným. Žalobca v priebehu konania, na preukázanie, že žalovaný žiadal o pôžičku predložil email zo dňa 18.4.2017 adresovaný žalovaným žalobcovi (čl. 66 spisu) v znení: „Dobrý deň pán C.. Potreboval by som keby ste mi pomohli poslať prvé peniaze z tej pôžičky ako sme spolu bavili. Malo by to byť max do 70tis. Chceme postupne začať riešiť veci na Slovensku. Ďakujem veľmi pekne I.“. Súd prvej inštancie tento dôkaz nepovažoval za dôkaz preukazujúci skutočnosť, že žalovaný žiadal o pôžičku, keď všeobecne takýto spôsob komunikácie nesvedčí bez ďalšieho o tom, že email skutočne odoslala osoba, ktorá je označená ako odosielateľ. Napokon žalovaný poprel, že takýto email odoslal a spochybnil tiež pravosť tohto emailu, uviedol, že je použitý úplne iný druh písma, ako používal žalobca a žalovaný v rámci e-mailovej komunikácie v tom čase. V prípade zaslanej emailovej komunikácie môže ísť o tzv. email spoofing, čo je vytváranie e-mailových správ s falšovanou adresou odosielateľa, nakoľko základné e-mailové protokoly nemajú žiadny mechanizmus na autentifikáciu, takže je bežné, že e-mail sa môže tváriť, že je odoslaný z určitej adresy. Súd v súvislosti s týmto dôkazom tiež uvádza, že žalobca nepredložil tento jediný písomný dôkaz, ktorým preukazuje vznik pôžičky - žiadosť žalovaného o poskytnutie pôžičky, spolu s predmetnou žalobou, ale až následne, po tom čo žalovaný v odpore proti platobnému rozkazu poprel existenciu pôžičky. Žalovaný v predmetnej veci nielenže poprel uzavretie zmluvy o pôžičke a poskytnutie pôžičky, ale i vysvetlil akým titulom mu boli tieto finančné prostriedky žalobcom poskytnuté, pričom predložené listinné dôkazy podľa názoru súdu potvrdzujú tieto tvrdenia žalovaného. Z e-mailovej komunikácie adresovanej žalobcom žalovanému, ako i manželkou žalobcu žalovanému, a tiež z WhatsApp komunikácie vyplýva nasledovné:

- Žalobca uvádza: „...makáš a som veľmi spokojný, takže budú isté odmeny....neskôr pôjdeme na zisk...“ „Posielam ti teda na účet február a marec“ (email zo dňa 8.4.2017 čl. 36 spisu)

- Žalovaný uvádza: „Chcel som sa len opýtať ci to este platí. Ci ste nahodou neposlali na zle cislo uctu. Dufam ze nie. I.“

Žalobca uviedol: „Nie len som to PZ povedal az dnes Posielam 3.000“ (email zo dňa 19.4.2017 čl. 37 spisu)

- Manželka žalobcu uvádza: „Čo sa týka financií, platí všetko ako sme sa dohodli s tým, že ti budeme mesačne vyplácať k čistej mzde 1.500,- eur na účet od 1.10.2017. Toto sa samozrejme neodpočíta od podielu na zisku.“

(email zo dňa 13.11.2017 čl. 41 spisu)

- Žalovaný uviedol: „Dnes mi nabehla provízia. Ďakujem vám veľmi pekne“.

Žalobca uviedol: „Jo.Už začne odsypať kamo.“

Žalovaný uviedol: „Len dúfam, že to nebude problém v budúcnosti, že mi chodia takéto peniaze na účet, nevyznám sa v tom.“

Žalobca uviedol: „Určite nie. Ale prejdeme to s A.. Horšie bude keď ti budú chodiť stovky tisíc.“ (WhatsApp komunikácia zo dňa 24.9.2018 čl. 44 spisu)

• Žalovaný uviedol: „Posielam dokument z poisťovne za A.. Treba podpísať a poslať späť. Vyreporali sme to na niečo cez 20 mil.“

Žalobca uviedol: „, Dobra praca. Bude tucna odmena.“

(emailová komunikácia medzi žalovaným a žalobcom zo dňa 15.9.2017 čl. 45 spisu)

Žalobca existenciu a pravosť uvedenej komunikácie nespochybnil, pred súdom sa len vyjadril, že komunikácia je vytrhnutá z kontextu tak, aby zapadala do tvrdení žalovaného, neuviedol však z akého kontextu by mala byť vytrhnutá, neuviedol, o čom teda mala byť táto komunikácia.

Na otázku zástupcu žalovaného, aby sa vyjadril ku konkrétnej komunikácii zo dňa 19.4.2017 a 15.9.2017 (tučná odmena) žalobca uviedol: „,Vysvetliť to môžem iba tým, že keď vám žalovaný podsunie nejaké maily a poskladá to ako nejakú skladačku, určite som sa potom opravil a následne som povedal, že to nebude odmena, ale pôžička, 100%-tne. Určite to nešlo ako odmena, ale ako pôžička.“ Súd takého tvrdenie žalobcu považoval za účelové, keď podľa názoru súdu žalobca relevantne nevysvetlil, prečo následne mal za to, že sa nejednalo o odmenu a z čoho vyplýva, že by sa malo jednať o pôžičku. Naopak, tvrdenie žalovaného, že sumy poukazované žalobcom boli doplatkami k výplate, províziou zo zisku z poľovačiek a odmeny za vybavenie poistného plnenia, je preukázané vyššie uvedenou elektronickou komunikáciou a napokon i samotnou výpoveďou žalobcu, ktorý nepoprel, že riešili so žalovaným zvýšenie jeho mzdy, keď žalobca na otázku zástupcu žalovaného: „,Oznamovali ste niekedy žalovanému, že by ste mu zvýšili mzdu, alebo chceli zvýšiť mzdu?“ Uviedol: „,Určite áno, ale takto z hlavy si to nepamätám, že kedy a koľko.“ Podľa názoru súdu skutočnosť, že zvýšenie mzdy nebolo dohodnuté písomne nepreukazuje, že zvýšená mzda nebola žalovanému v skutočnosti vyplácaná. Ani skutočnosť, že finančné prostriedky boli vyplácané z účtu žalobcu, ktorý nebol majiteľom spoločnosti, s ktorou mal žalovaný uzavretú pracovnú zmluvu neznamená, že sa nejednalo o vyplatenie mzdy, odmeny, provízie, keď žalobca bol generálnym riaditeľom, resp. manažérom spoločnosti a z jeho súkromného účtu boli žalovanému refundované i cestovné výdaje, tieto boli refundované i z účtu pána K.. Ani skutočnosť, že zvýšenie mzdy, resp. provízie nebolo dohodnuté písomne nepreukazuje, že žalovanému nebola mzda zvýšená a vyplatené provízie, keď z výpovede svedkov E. E. a A. L. vyplýva, že vykonávali prácu pre žalobcu, resp. pre spoločnosti v ktorých bol zainteresovaný žalobca a za prácu im bola vyplatená odplata a to bez akéhokoľvek písomného kontraktu. Skutočnosť, že žalobca všetky pracovnoprávne veci nemal písomne dohodnuté nebola pre žalobcu ničím výnimočným. Uvedenému, teda že zvýšenie mzdy ako i odmena, provízia boli so žalovaným dohodnuté len ústne, nasvedčuje i vyjadrenie žalovaného, že v podstate súhlasil s „čiernou mzdou“, nemalo to byť na papieroch, aby mal väčšiu sumu, aby sa neodvádzalo toľko štátu. Súd uviedol, že preukazovanie skutočností, či žalovanému vznikol nárok na vyplatenie odmien, provízií, na zvýšenie platu, nebolo predmetom konania a už vôbec nie v tom zmysle, že by v prípade nepreukázania vzniku týchto nárokov žalovanému, mala byť preukázaná existencia pôžičky. Preto bolo podľa názoru súdu irelevantné v konaní zisťovať a dokazovať, či spoločnosť žalobcu vykazovala zisk. Vzhľadom na uvedené, ako i s poukazom na ďalšie okolnosti vyplývajúce a nesporné z dokazovania a to neexistenciu dohody o splatnosti pôžičky, skutočnosť, že finančné prostriedky boli poukazované na účet žalovaného rovnako ako mzda - mesačne pozadu s uvedením príslušného mesiaca a roka, s rovnakým variabilným symbolom ako mzda, súd mal za to, že žalobca nepreukázal existenciu zmluvného vzťahu pôžičky, preto žalobu ako nedôvodnú zamietol.

5. Súd nevykonan navrhnutý dôkaz žalobcu - dopyt na daňový úrad za účelom zistenia, či žalovaný v daňovom priznaní za rok 2017 a 2018 priznal príjmy, ktoré sú predmetom súdneho konania a či z nich odviezol daň (čím chcel žalobca preukázať, že finančné prostriedky neboli poukazané ako mzda), keď žalovaný sám uviedol, že sa jednalo o čiernu mzdu, z čoho vyplýva, že tento príjem nikde neuvádzal. Vykonanie takéhoto dôkazu by preto nebolo účelné. Čo sa týka nároku žalobcu na zaplatenie predmetnej sumy titulom vydania bezdôvodného obohatenia, podľa § 150 ods. CSP, strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. V danom prípade žalobca vôbec neuviedol žiadne skutkové tvrdenie, z ktorého by bolo možné vyvodit', prečo žalobca žalovanému plnil a či takéto plnenie je plnením bez právneho dôvodu. Je nepochybné, že žalobca žalovanému poskytol finančné prostriedky, no pre prípad posúdenia takéhoto plnenia ako plnenia bez právneho dôvodu, žalobca vôbec neuviedol prečo poukazoval finančné prostriedky žalovanému. Žalobca neuviedol/neopísal žiadny skutkový dej, na základe ktorého si uplatňuje svoj nárok ako bezdôvodné obohatenie. Súd preto ani nerozhodoval o rozšírení žaloby v časti skutkových tvrdení, keď žalobca žiadal priznať nárok na rovnakom skutkovom základe ako sa domáhal vrátenia pôžičky a uviedol len ďalšie právne posúdenie. Vzhľadom na uvedené súd žalobe nevyhovet ani titulom vydania bezdôvodného obohatenia, keď žalobca neuniesol bremeno skutkových tvrdení. Žalobca sa predmetnou žalobou pôvodne domáhal zaplatenia sumy 58.664,67 Eur s 5% ročným úrokom z omeškania od

1.9.2019 do zaplataenia. Pred začatím pojednávania žalobca zobral žalobu v časti o zaplataenie sumy 2.562,30 Eura s 5% ročným úrokom z omeškania zo sumy 2.562,30 Eura od 1.9.2019 do zaplataenia späť. Súd prvej inštancie konanie v tejto časti zastavil.

6. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a § 256 ods. 1 CSP, tak, že žalovanému, ktorý bol v konaní úspešný priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, keď náhrada trov konania prináleží žalovanému i v časti zastavenia konania, nakoľko k späťvzatiu žaloby došlo pre správanie žalobcu, o čom súd rozhodol vo výroku II. rozsudku.

7. Voči tomuto rozsudku v časti výroku II. a III. podal prostredníctvom právneho zástupcu odvolanie žalobca z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP s tým, že sa domáha, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti a vrátil vec tomuto súdu na nové konanie a rozhodnutie.

8. Odvolanie odôvodnil tým, že žalovaný, napriek opakovaným tvrdeniam, v ktorých uvádza, že žalobca je majiteľom spoločnosti Pharmabon s.r.o., túto skutočnosť nepreukázal žiadnym dôkazom. Žalobca sa na pojednávaní vyjadril, že nie je majiteľom a ani konečným užívateľom výhod spol. Pharmabon s.r.o. Táto skutočnosť vyplýva aj zo zápisu v obchodnom registri a je súdu známa z úradnej povinnosti. Žalobca uviedol, že žalovaný si nevedomuje rozdiel medzi ním a ostatnými pracovníkmi na M. farme, na ktorých poukazuje, kde ani jeden z nich nebol zamestnancom spol. Pharmabon s.r.o., na rozdiel od žalovaného, ktorý bol zamestnancom spol. Pharmabon a od tejto spoločnosti poberal pravidelnú mesačnú mzdu na základe uzatvorenej pracovnej zmluvy. Preto pokiaľ si žalobca najal nejakých pracovníkov (napr. zo svedeckej výpovede svedka E. E. vyplýva, že to svedok považoval za „fušku“ a že pracoval pre M. farmu, nie pre spol. Pharmabon s.r.o.), ktorí mu ad hoc vykonávali dohodnuté činnosti na farme v JAR, ktorej je jedným z akcionárov, tak je prirodzené, že im poslal peniaze zo svojho účtu, pretože neboli zamestnancami spol. Pharmabon s.r.o. a žalobca si ich najal. To však žiadnym spôsobom nepotvrzuje skutočnosť, že žalobca je konečným užívateľom výhod spol. Pharmabon s.r.o.. Avšak žalovaný ako zamestnanec spol. Pharmabon s.r.o. poberal mzdu od tejto spoločnosti ako zamestnávateľa a vykonané platby od žalobcu žalobca považuje za poskytnuté pôžičky. Súd sa pri rozhodovaní vôbec nevysporiadal s otázkou, odkiaľ mal žalovaný maily, ktoré účelovo a vytrhnuté z kontextu predložil v konaní, keď ako tvrdí samotný žalovaný, mal zablokovaný prístup na firemný server, kde boli uložené všetky firemné veci, vrátane mailov. Pokiaľ si tieto maily z rokov 2017 až 2019 žalovaný sťahoval už v minulosti, aký mal k tomu dôvod a či si dlhodobo nepripravoval pôdu na to, aby v budúcnosti nemusel vrátiť žalobcovi pôžičku. Odvolateľ podotkol, že žalobca predložil súdu náhodný výber z rôznej emailovej komunikácie žalobcu, z ktorej je evidentné množstvo gramatických chýb pri písaní mailov zo strany žalobcu. To, že je v emailoch použitý úplne iný font písma, ako používal žalobca a žalovaný v rámci e-mailovej komunikácie v tom čase, je logické, lebo sa nejedná o emailovú komunikáciu vytlačenú z počítača žalobcu, ale o emailovú komunikáciu, ktorá bola na požiadanie žalobcu v priebehu tohto konania stiahnutá z firemného servera spoločnosti Inkulu African Safaris, pre ktorú správu počítačovej siete zabezpečuje spol. COMTEC, s.r.o. so sídlom Hviezdoslavova 19 v Novom Meste nad Váhom. Žalobca sa domnieva, že obidva argumenty žalovaného, ktorými podporoval svoje tvrdenia o nepravosti žalobcom predložených emailov, žalobca logicky vyvrátil. Napriek tomu súd pri svojom rozhodovaní vyhodnotil komunikáciu predloženú žalobcom ako nedôveryhodnú a na druhej strane komunikáciu predloženú žalovaným vyhodnotil ako dôveryhodnú, napriek tomu, že ju žalobca označil ako účelovo vytrhnutú z kontextu, t.j. žalovaný si vyskladal svoj príbeh o doplatení mzdy tak, že použil rôzne časti emailovej a WhatsAppovej komunikácie so žalobcom, aby to vyznelo na podporu jeho tvrdení, pritom komunikáciu, ktorá to negovala, zamlčal, resp. odstránil z textu.

9. Odvolateľ ďalej uviedol, že výklad súdu pri posúdení výpovede svedka H. K. považuje za arbitrárny. Svedok poskytol dôležité svedectvo o ústnom dohodnutí zmluvy o pôžičke medzi žalobcom a žalovaným. Zákonný sudca najskôr vypočul svedka, pričom podľa názoru žalobcu nikto z prítomných v súdnej sieni si v danom čase nevykladal svedectvo H. K. takým spôsobom, že nemá priamu vedomosť o uzavretí zmluvy o pôžičke. Iba žalovaný poukázal na to, že svedok pracuje pre žalobcu, a preto ho nepovažuje za dôveryhodného svedka. Avšak to, že svedok použil slovné spojenie „že vie o pôžičke“ je iba možno nesprávne použitý výrazový prejav, ale neznamená to, že by sa nemalo jednať o priamy dôkaz vedomosti o uzavretí zmluvy o pôžičke. Pretože pokiaľ by mal zákoný sudca v danom momente pochybnosť o tom, či bol svedok priamym účastníkom stretnutia medzi žalobcom a žalovaným, na ktorom sa rámcovo dohadovala zmluva o pôžičke, tak by sa zákoný sudca logicky spýtal svedka, od koho vie o pôžičke. V ďalšej časti odvolania namietal nesprávnu úvahu súdu pri vyhodnotení dôkazu – emailu

zo dňa 18.4.2017. K tomu žalobca uvádza, že pri začatí konania predložil výpis zo svojho bankového účtu preukazujúci poukázanie peňazí na bankový účet žalovaného, t.j. dôkaz o reálnom plnení, keďže zmluva o pôžičke sa považuje za tzv. reálny kontrakt. Zvlášť, keď sa jednalo o upomínacie konanie, ktoré má určité špecifiká. Avšak potom ako žalovaný predložil do konania účelovo z kontextu vytrhnutú komunikáciu so žalobcom, aby to vyznelo na podporu jeho tvrdení, pritom ďalšiu emailovú komunikáciu medzi žalobcom a žalovaným, ktorá to negovala, zamĺčal, resp. odstránil z textu, tak žalobca až v reakcii na odpor žalovaného považoval za potrebné poskytnúť tieto dôkazy. Pokiaľ mal súd za to, že došlo k porušeniu procesnej zásady o koncentrácii konania, nemal pripustiť neskôr predložené dôkazy, či už na strane žalobcu alebo žalovaného. Namiesto toho však súd tieto dôkazy pripustil do konania a použil takýto zákonom aprobovaný postup žalobcu, t.j. predloženie niektorých dôkazov až po podaní žaloby, za dôkaz svedčiaci proti tvrdeniam žalobcu, že žalovaný žiadal o pôžičku.

10. Odvolateľ ďalej uviedol, že súd používa na analogické prípady ústnych zmlúv diametrálne rozdielny prístup k posúdeniu existencie ústnej zmluvy o pôžičke a ústneho dodatku k pracovnej zmluve, kedy na jednej strane neexistenciu písomnej formy zmluvy o pôžičke považuje za nepreukázanie tvrdení o poskytnutí pôžičky žalovanému, a na druhej strane aj bez existencie písomnej formy dodatku k pracovnej zmluve a bez toho, aby zamestnávateľ (Pharmabon s.r.o.) zasielal žalovanému akékoľvek iné peniaze ako mzdu, ktorú má riadne písomne dohodnutú v pracovnej zmluve, súd považuje za hodnoverné, že peniaze zasielané žalobcom žalovanému sú zvýšenou mzdou medzi zamestnávateľom a žalovaným. Takýto neodôvodnený rozdielny postup súdu považuje za nesprávny a nezákonný. Na záver zdôraznil, že súd prvej inštancie nedostatočne zdôvodnil, ako sa vysporiadal s predloženými dôkazmi, akým spôsobom zistil skutočný stav veci, ale najmä na základe čoho ustálil, že len emailovú komunikáciu predloženú žalovaným považuje za preukázanú a naopak, že tvrdenia žalobcu neboli v konaní preukázané a žalovaný neunesol dôkazné bremeno. Súd mal vykonať žalobcom navrhovaný dôkaz a skúmať, či žalovaný priznal príjem, ktorý deklaruje nielen ako mzdu, odmenu za vybavenie poisťnej udalosti alebo províziu z poľovačiek. Súd nezdôvodnil a ani sa nevysporiadal s tým, na základe čoho považuje napr. sprostredkovateľskú províziu z poľovačiek v Juhoafrickej republike, ktorú podľa tvrdenia žalovaného vyplatil žalobca žalovanému, za čiernu mzdu. Práve obava žalovaného z možného postihu zo strany daňového úradu ho zrejme priviedla k zmene rétoriky a o všetkých peniazoch, ktoré poukázal žalobca žalovanému začal špekulatívne tvrdiť, že sú to čiernou mzdou od jeho zamestnávateľa. Podľa názoru žalobcu, pokiaľ peniaze, ktoré sú predmetom tohto konania neboli pôžičkou, jedná sa o príjem na strane žalovaného, ktorý je ale iný ako mzda, a preto podlieha zdaneniu na strane žalovaného.

11. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril prostredníctvom právneho zástupcu žalovaný s tým, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s výrokmi a odôvodnením napadnutého rozsudku a navrhuje ho potvrdiť. Žalovaný poukázal, že pre toto konanie bolo dôležité, či sa preukáže reálne uzatvorenie zmluvy o pôžičke medzi stranami sporu, pričom v tomto sa žalobcovi dôkazne bremeno nepodarilo uniesť. Žalobca neunesol dôkazne bremeno a nepreukázal, že reálne poskytol žalovanému pôžičku, ktorú potom žalovaný nemal splatiť. Žalobca rovnako žiadnym spôsobom nepreukázal, že by sa mal žalovaný na účet žalobcu bezdôvodne obohatiť. Tieto dve tvrdenia žalobcu sú navyše v priamom rozpore, čo preukazuje, že tvrdenia žalobcu v rámci tohto súdneho konania je potrebné považovať za nedôveryhodné. Takéto skutočnosti nebolo možné preukázať z dôvodu, že sa reálne neudiali a boli od začiatku vymyslené zo strany žalobcu. Poukázal aj na rozhodovacia činnosť iných súdov (uznesenie NS SR zo 14. septembra 2011, sp. zn. 3 Cdo 204/2009, rozsudok NS ČR z 27. októbra 2010, sp. zn. 30 Cdo 3577/2008)

12. Na vyjadrenie žalovaného reagoval žalobca (odvolacia replika), pričom poukazuje na svoje doterajšie písomné a ústne vyjadrenia. Žalobca zdôraznil, že na základe ním predloženej emailovej komunikácie, ako aj na základe výsluchu svedka H. A. K., ako aj výpismi z bankového účtu žalobcu sa mu podľa jeho názoru podarilo hodnoverne preukázať poskytnutie pôžičky žalovanému a dôvodnosť vymáhaného nároku. Poukázal, že žalobca je zamestnancom spol. Pharmabon, rovnako ako bol žalovaný zamestnancom spol. Pharmabon do 31.08.2019. Medzi spol. Pharmabon ako zamestnávateľom a žalovaným ako zamestnancom bola pracovnou zmluvou zo dňa 31.10.2016 dohodnutá hrubá mzda vo výške 2.770,- Eur. Výška mzdy nebola počas trvania pracovného pomeru žalovaného v spol. Pharmabon zmenená (1.11.2016 – 31.08.2019). Žalovanému nebola počas trvania pracovného pomeru vyplatená ku mzde žiadna odmena alebo provízia, nakoľko žalovanému nikdy nevznikol právny nárok na vyplatenie odmeny voči spol. Pharmabon ako svojmu zamestnávateľovi. Tvrdenia žalovaného o nevyplatení mzdy sú nepravdivé, o čom svedčí aj výsledok inšpekcie zo strany Inšpektorátu práce v Trenčíne, ktorý nezistil porušenie právnych predpisov ohľadom nevyplatenia mzdy žalovanému. Žalovaný podal aj podnet na

políciu vo veci údajne nevyplatenej mzdy zo strany spol. Pharmabon, pričom polícia takisto nezistila žiadne porušenia zákona zo strany spol. Pharmabon v tejto veci. Žalovaný až potom, čo ho žalobca vyzval listom zo dňa 07.08.2019 na vrátenie peňažnej pôžičky, začal fabulovať rôzne podnety voči spol. Pharmabon a ako reakciu na to si žalovaný začal uplatňovať voči spol. Pharmabon rôzne fiktívne peňažné nároky, vychádzajúc z domnienky, že žalobca je konečným užívateľom výhod spol. Pharmabon a tým pádom sa mu chce týmto pravdepodobne pomstiť.

13. Na vyjadrenie žalobcu reagoval žalovaný (odvolacia duplika) a uviedol, že žalobca na jednej strane sponchybuje argumentáciu žalovaného ohľadom toho, že peňažné prostriedky vyplácané na účet žalovaného predstavovali vyplácanú mzdu, na ktorej sa žalovaný dohodol so žalobcom (žalobca tvrdí, že nemohlo ísť o mzdu, nakoľko podľa neho nie je konečným užívateľom výhod spoločnosti Pharmabon s.r.o.) a na druhej strane žalobca uznáva, že žalovaný objektívne vnímal žalobcu ako konečného užívateľa výhod spoločnosti Pharmabon s.r.o., teda sa s ním mohol dohodnúť aj na mzdových podmienkach (na mzdových podmienkach sa po celý čas žalovaný dohadoval so žalobcom). Daná skutočnosť preukazuje, že peniaze vyplácané na účet žalovaného zo strany žalobcu reálne predstavovali mzdu žalovaného a nie pôžičky, tak ako to uvádza žalobca. Ďalej k výsledkom inšpekcie zo strany Inšpektorátu práce v Trenčíne, na ktoré odkazuje žalobca vo svojom vyjadrení žalovaný uvádza, že výsledky Inšpektorátu práce nie sú žiadnym spôsobom záväzné pre súd, navyše tieto výsledky nepreukazujú nepravdivosť tvrdení žalovaného. Inšpekcia práce a súdne konanie sú absolútne odlišné procesy. Žalovaný ďalej odkázal na svoje predchádzajúce vyjadrenia v tomto konaní.

14. Ďalšie podania v odvolacom konaní strany odvolaciemu súdu nedoručili.

15. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods.1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutých výrokoch vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 ods. 1 CSP.

16. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu je posúdiť napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v kontexte odvolacích dôvodov uplatnených žalobcom, a to so zameraním na posúdenie, či súd prvej inštancie dospel k správne záveru ohľadom nedôvodnosti nároku žalobcu na zaplatenie sumy vo výške 56.102,37 eur titulom pôžičky, alebo bezdôvodného obohatenia.

17. Podľa § 657 OZ, zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

18. Podľa § 191 ods. 1 CSP, dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

19. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav pokiaľ ide o zistené skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, pričom sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd konštatuje správnosť jeho dôvodov a odkazuje na (výstižné, správne a presvedčivé) odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od skutkových alebo právnych záverov súdu prvej

inštancie odchyliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia, vychádzajúc z odvolacej argumentácie odvolateľa, dopĺňa iba nasledovné:

20. Zmluva o pôžičke má charakter reálnej (nielen konsenzuálnej) zmluvy. To znamená, že k vzniku právneho vzťahu o pôžičke je potrebné odovzdanie veci dlžníkovi. Samotný bezhotovostný prevod peňažných prostriedkov na účet dlžníka však sám o sebe nemá právne účinky vzniku zmluvy o pôžičke. Zmluva o pôžičke je konsenzuálnym kontraktom, pričom je nevyhnutné, aby reálnemu odovzdaniu peňazí predchádzala dohoda jej účastníkov. Predmetom tejto dohody (zákon nevyžaduje písomnú formu) musí byť vôľa, aby jedna zmluvná strana prenechala veci určené podľa druhu (peniaze) druhej strane s tým, že druhá strana vráti po čase veci toho istého druhu. Dôkazné bremeno, že došlo k prejavu vôle oboch strán zmluvy o pôžičke, a to v danom prípade, že žalobca prenechal žalovanému v období od 21.4.2017 do 24.5.2019 bezodplatne rôzne finančné čiastky v celkovej výške 56.102,37 eur ako pôžičku a žalovaný sa zaviazal pôžičku vrátiť, leží na žalobcovi. Záver súdu prvej inštancie o tom, že žalobca nepreukázal existenciu zmluvného vzťahu pôžičky (najmä bod 20. odôvodnenia rozsudku) odvolací súd po preskúmaní odvolacej argumentácie žalobcu považoval za správny. Takmer ojedinelým dôkazom (okrem výpovede svedka p. H. A. K.), ktorý žalobca predložil súdu ohľadom preukázania vzniku zmluvného vzťahu o pôžičke bol e-mail zo dňa 18.04.2017 adresovaný žalovaným žalobcovi (č.l. 66) v znení: „Dobry den pan C. Potreboval by som keby ste mi pomohli poslat prve peniaze z tej pozicky ako sme spolu bavili. Malo by to byt max do 70tis. Chcem postupne zacat riesit veci na Slovensku. Dakujem velmi pekne I.“. Odvolateľ namietal, že predložil výpis z účtu preukazujúci poukázanie peňazí na účel žalovaného, t.j. dôkaz o reálnom plnení. Mal za to, že v konaní tvrdenia žalovaného o nepravosti daného e-mailu vyvrátil (neuviedol však akým spôsobom). Žalovaný pritom poprel, že by vyhotovil daný mail a že by ho zaslal žalobcovi. Tu odvolací súd súhlasí so závermi súdu prvej inštancie a zdôrazňuje, že žalobca v konaní nepredložil taký dôveryhodný dôkaz, z ktorého by bolo možné vyvodiť, že žalovaný prejavil vôľu požičať si peniaze od žalobcu, a naopak, že žalobca prejavil vôľu požičať peniaze žalovanému. Pri nahliadnutí na č. I. 66 je zrejmé, že text údajného e-mailu vrátane informácie o odosielateľovi, adresátovi a predmete e-mailu dokáže vyhotoviť aj osoba s podpriemernou počítačovou zdatnosťou, nebolo preto možné považovať túto listinu za e-mail odoslaný z e-mailovej schránky žalovaného; vyhotovený, odoslaný a adresovaný žalobcovi priamo žalovaným a obsahujúci jeho vôľu uzavrieť so žalobcom zmluvu o pôžičke. Bolo na strane žalobcu, aby vierohodným spôsobom preukázal, že k žiadosti o pôžičku zo strany žalovaného skutočne aj došlo. Žalobca však okrem uvedeného e-mailu a skutočností, ktoré mali vyplývať z výsluchu svedka H. K. (k uvedenému dôkazu viď nižšie), nepredložil súdu žiaden dôkaz o tom, že došlo k dohode medzi ním a žalovaným o poskytnutí pôžičky.

21. Pokiaľ ide o výsluch svedka H. K., odvolateľ dôvodil, že nikto z prítomných v súdnej sieni si nevykladal jeho svedectvo tak, že nemal priamu vedomosť o uzavretí zmluvy o pôžičke. Pokiaľ by zákonný sudca mal pochybnosti, či bol svedok priamym účastníkom stretnutia medzi žalobcom a žalovaným, logicky by sa opýtal svedka, od koho vie o pôžičke. Odvolací súd konštatuje, že povinnosťou súdu na pojednávaní je dôkazy vykonať, nie ich hodnotiť. V zmysle § 220 ods. 2 CSP súd až v odôvodnení rozsudku jasne a výstižne vysvetlí, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Z obsahu zápisnice z pojednávania dňa 09.05.2022 odvolací súd vyvodil, že súd prvej inštancie neporušil žiadne procesné ustanovenie pri výsluchu svedka. Výsluch svedka má byť autentický, pokiaľ možno bez zásahov a doplňujúcich otázok. Na otázku, či vie svedok popísať skutkové okolnosti ohľadom uzavretia pôžičky medzi žalobcom a žalovaným, svedok uviedol: „Viem o tejto pôžičke (pozn. svedok neuviedol akým spôsobom sa o nej dozvedel), vznikla niekedy začiatkom roku 2017, pravdepodobne vo februári dohodou medzi I. C. a p. J. ...“. Z uvedeného je nepochybné, že pokiaľ by sa svedok priamo zúčastnil stretnutia, na ktorom mala byť pôžička dohodnutá, opísal by priebeh stretnutia, prípadne by uviedol na aké konkrétne vyjadrenia zúčastnených zo stretnutia si pamätá. Z obsahu výpovede svedka je však zrejmé, že svedok sa o existencii pôžičky mohol dozvedieť iba sprostredkovanou formou od žalobcu, lebo svedok uviedol aj „Nikdy som o tom nevidel žiadnu zmluvu, myslím o pôžičke...“ a „Zo strany I. C. bolo vždy deklarované, že ide pôžičku pánovi J. resp. platby predstavujúce zálohy na budúci zisk spoločnosti, ktoré on berie ako pôžičku...“ Z obsahu výpovede svedka teda nie je možné mať za preukázané (ako správne uviedol súd prvej inštancie), že k ústnemu uzavretiu zmluvy o pôžičke aj skutočne došlo. Subjektívne predstavy žalobcu o charaktere platieb, ktoré prezentoval tretím osobám bez preukázania uzavretia zmluvy o pôžičke sú nepostačujúce pre prijatie záveru o tom, že skutočne došlo k dohode o pôžičke medzi stranami konania.

22. Ďalej odvolateľ namietal, že žalovaný opakovane vo svojich vyjadreniach uvádzal, že žalobca je majiteľom spoločnosti Pharmabon s.r.o., pričom zo zápisu v obchodnom registri táto skutočnosť nevyplýva. Odvolací súd poukazuje na to, že žalobca v uvedenom bode 1/ odvolania nevytýka súdu prvej inštancie, že by vychádzal z nesprávne zisteného skutkového stavu, iba nesúhlasí s tvrdeniami žalovaného. Jednak uvedená argumentácia nenasvedčuje žiadnej vade, ktorá by mohla mať za následok nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, jednak súd prvej inštancie v bode 20. odôvodnenia výslovne uvádza (v referencii ku platbám vyplácaným z účtu žalobcu), že žalobca majiteľom spoločnosti nebol a podotkol, že žalobca bol generálnym riaditeľom spoločnosti (resp. managerom) a z jeho súkromného účtu boli žalovanému refundované napr. aj cestovné výdaje. Obdobne v bode 1a/ odvolania odvolateľ opäť poukazuje na vyjadrenia žalovaného s tým, že si neuvedomuje rozdiel medzi ním a ostatnými pracovníkmi na juhoafrickej farme, pričom ani jeden z nich na rozdiel od žalovaného nebol zamestnancom spoločnosti Pharmabon s.r.o.. Keďže teda žalovaný bol zamestnancom uvedenej spoločnosti, ktorá mu aj vyplácala mzdu, vykonané platby žalobca považuje za pôžičky. Odvolací súd opätovne uvádza, že obsahom uvedenej odvolacej argumentácie nie je žiadna z väd uvedených v § 365 ods. 1 a 2 CSP. S otázkou, či predmetné platby zo strany žalobcu v prospech žalovaného je možné považovať za pôžičku sa riadne vysporiadal súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd (viď bod 20. – 21.). Pokiaľ ide o svedkov, ktorí boli vypočutí v konaní, a to: p. E. E. a p. A. L., svedkovia vypovedali, ako im bola vyplácaná mzda (resp. odmena) za prácu na juhoafrickej farme, kde pôsobil aj žalovaný. Skutočnosti, ktoré vyplynuli z ich výpovedí však nemajú súvis s tým, či bola žalovanému poskytnutá pôžička. Pokiaľ ide o časť odvolania pod bodom 2/, ktorá sa týka e-mailovej komunikácie predloženej v konaní žalovaným, odvolací súd konštatuje, že obsahuje len hypotetické otázky typu „aký mal žalovaný dôvod sťahovať si v minulosti e-mailly zo servera“, pričom neobsahuje žiadnu vytykanú vadu rozhodnutia či konania pred súdom prvej inštancie, teda ani nenapíňa žiaden z odvolacích dôvodov.

23. Odvolateľ ďalej v bode 6/ odvolania uvádza, že súd prvej inštancie nezákonne a nesprávne postupoval, keď na jednej strane neuzavretie zmluvy o pôžičke v písomnej forme považoval za dôkaz toho, že zmluvy o pôžičke nevznikli, na strane druhej však akceptoval, že žalovanému boli vyplácané odmeny a navýšenie mzdy aj bez písomného dodatku k pracovnej zmluve. Pokiaľ ide o absenciu písomnej formy zmluvy o pôžičke, odvolací súd už uviedol vyššie, že zákon písomnú formu nevyžaduje. Kľúčovou skutočnosťou v konaní bolo, či žalobca a žalovaný uzavreli dohodu o pôžičke, resp. či vzájomne prejavili vôľu prenechať finančné prostriedky považovať za pôžičku s korelujúcou povinnosťou pôžičku vrátiť. Táto skutočnosť však z strany žalobcu preukázaná nebola. Je pravdou, že absencia písomného dodatku k pracovnej zmluve, predmetom ktorého by bolo navýšenie mzdy, prípadne odmena zamestnanca a s tým súvisiace krátenie odvodov v neprospech štátu, napíňa znaky porušenia zákona, a to tak zo strany spoločnosti Pharmabon s.r.o., tak aj zo strany žalovaného. Predmetom sporu však nie je nárok spoločnosti Pharmabon s.r.o. voči žalovanému, ale žalobcu – ako fyzickej osobe - voči žalovanému. V konaní bolo preukázané, že z osobného účtu žalobcu, prípadne svedka H. K. boli vyplácané plnenia, ktoré predstavovali napr. cestovné náhrady žalovaného, v tejto časti ostatne zobral žalobca žalobu späť (výrok I. napadnutého rozsudku). Ústne dohody, resp. zmienky o odmenách a navýšení mzdy preukazoval žalovaný výpismi z komunikácie z aplikácie WhatsApp (bod 20. odôvodnenia napadnutého rozsudku). Tu odvolací súd zdôrazňuje, že obsah tejto komunikácie žalobca nikdy nespochybnil, na rozdiel od žalovaného ktorý spochybňoval pravosť e-mailu zo dňa 18.04.2017. Žalobca len uviedol, že predložené komunikácia je vytrhnutá z kontextu. Žalobca však v rámci svojej výpovede pred súdom prvej inštancie potvrdil, že žalovanému oznamoval, že mu zvýšil mzdu alebo chcel zvýšiť mzdu, ale z hlavy si nepamätá, kedy a koľko, navyše ani nepredložil žiadne výpisy z jeho konverzácie so žalovaným v aplikácii WhatsApp, z ktorej by vyplývalo, že žalovaným predložené správy boli „vytrhnuté z kontextu“. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie pri vyhodnotení skutkového stavu veci a právnom posúdení veci postupoval správne, keď skúmal oddelene a súčasne vo vzájomnej súvislosti dôkazy, z ktorých súd následne vyvodil, či došlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke a či platby z účtu žalobcu v prospech žalovaného bolo možné považovať za navýšenie mzdy, prípadne odmeny. Ako odvolací súd uviedol vyššie, žalobca nepreukázal vznik záväzkovoprávneho vzťahu o pôžičke medzi ním a žalovaným a na druhej strane účinne nespochybnil dôkazy predložené žalovaným, že mu mali byť vyplácané odmeny a doplatok k mzde. Samotná skutočnosť, že tieto platby neboli realizované z účtu spoločnosti Pharmabon s.r.o. je len logická, keďže nešlo k o oficiálnu mzdu a odmeny podľa pracovnoprávných predpisov, ale len o ústnu dohodu. Pre úplnosť odvolací súd dodáva, že ak by aj žalovaný nepreukázal, že poskytnuté plnenia na jeho účet boli odmenami, alebo navýšením mzdy, je vylúčené, aby bez ďalšieho bolo vyvodené, že išlo o pôžičku.

24. V závere odvolania žalobca namieta, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď nevykonával dôkaz: dopyt na daňový úrad, či žalovaný v daňovom priznaní za rok 2017 a 2018 priznal príjmy, o ktorých tvrdil, že boli odmenami a navýšením mzdy. Tu sa odvolací súd plne stotožňuje s odôvodnením súd prvej inštancie, ktoré uviedol v bode 21. odôvodnenia rozsudku. Odvolací súd má takisto za to, že v konaní nebolo sporné, že obe zúčastnené strany – zamestnávateľ (kde na pozícii generálneho riaditeľa pôsobil žalobca) a zamestnanec sa dohodli na vyplácaní týchto čiastok „na čierno“, je teda zrejmé, že žalovaný tieto sumy v daňových priznaniach neuviedol. Z uvedeného vyplýva nadbytočnosť uvedeného dôkazu. Odvolací súd konštatuje, že dohodu o navýšení mzdy a poskytnutí odmien, ktorá je uskutočňovaná a vyplácaná formou, ktorá odporuje ustanoveniam Zákonníka práce nemožno ospravedlniť a je vecou štátnych orgánov pôsobiacich na úseku inšpekcie práce, kontroly nelegálneho zamestnávania, finančnej a daňovej správy, aby sa uvedeným pochybením zaoberali. Takéto konanie však vo vzťahu k predmetu sporu neznamená, že žalobcovi vznikol nárok na vrátenie plnení z pôžičky.

25. Po vyčerpaní odvolacej argumentácie a vzhľadom na to, že žalobca v odvolaní nijako nespochybnil závery súdu prvej inštancie o nedôvodnosti nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia, odvolací súd s použitím ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP, napadnutý rozsudok vo výroku II. vrátane závislého a vzhľadom na spôsob rozhodnutia aj vecne správneho výroku III. o trovách konania, potvrdil.

26. Podľa § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

27. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

28. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

29. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP a úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu, pričom nezistil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali postup podľa § 257 CSP.

30. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP). Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP). Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP). Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).